

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 27/2021
12.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Гордана Комненић, одређена годишњим распоредом послова у смислу одредбе члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/2015), у поступку заштите права на суђење у разумном року, предлагача АА и ББ, обоје из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Р4г 5/21 од 13.09.2021. године, након испитног поступка, донео је 12.10.2021. године, следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована, жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Новом Саду Р4г 5/21 од 13.09.2021. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Р4г 5/21 од 13.09.2021. године, одбијен је приговор ради убрзања поступка поднет од стране предлагача у предмету Основног суда у Новом Саду П 1253/20, односно Апелационог суда у Новом Саду Гж 1545/21.

Против наведеног решења предлагачи су благовремено изјавили жалбу због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби, на основу одредбе члана 16. и 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ бр. 25/82..., „Службени гласник РС“ бр. 46/95..., 55/14) и члана 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11..., 18/2020), на чију примену упућује одредба члана 7. став 2. Закон о заштити права на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је утврдио да је жалба предлагача неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3., 5., 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд, као другостепени суд у овом поступку, пази по службеној дужности.

Према разлозима побијане одлуке, предлагачи су, дана 13.08.2021. године, поднели приговор ради убрзавања поступка у предмету Основног суда у Новом Саду П 1253/20, односно Апелационог суда у Новом Саду Гж 1545/21, у ком су навели да

поступак по тужби тужиоца, ВВ, поднетој Основном суду у Новом Саду дана 23.06.2015. године, ради накнаде штете због измакле користи у износу од 3.750 евра, са припадајућом каматом, траје више од шест година и два месеца, а још није правноснажно окончан. Апелациони суд у Новом Саду је, после испитног поступка, донео одлуку којом је приговор предлагача одбио као неоснован, јер је, разматрајући поступање Основног суда у Новом Саду у предмету П 6051/15, односно П 5992/18 и Апелационог суда у Новом Саду Гж 1545/21 закључио да су судови били ефикасни у поступању и да није било неоправдано одуговлачење поступка.

Из извештаја судије известиоца утврђено је да је тужилац ВВ, против тужених АА и ББ, овде предлагача, поднео тужбу Основном суду у Новом Саду дана 23.06.2015. године, ради накнаде штете у виду измакле користи због немогућности да издаје стан. Тужени су одговор на тужбу суду доставили дана 26.08.2015. године. Прво рочиште заказано је за 15.12.2015. године, на које парничне странке нису приступиле, па је првостепени суд решењем утврдио да је тужба повучена. Против тог решења тужилац је дана 24.12.2015. године поднео жалбу са предлогом за враћање у пређашње стање. Предмет је достављен Вишем суду у Новом Саду дана 12.02.2016. године ради одлучивања по жалби, а тај суд је својим решењем Гж 584/16 од 02.10.2017. године предмет вратио Основном суду у Новом Саду ради одлучивања о предлогу тужиоца за враћање у пређашње стање. На рочишту ради одлучивања о предлогу за враћање у пређашње стање одржаном 29.06.2018. године, саслушани су сведоци, па је решењем од 16.07.2018. године, тај предлог усвојен, стављено ван снаге решење о повлачењу тужбе а припремно рочиште је заказано за 15.11.2018. године. На том рочишту одређен је временски оквир трајања поступка од 18 месеци у ком периоду ће се одржати три – четири рочишта и извести предложени докази. Пресудом Основног суда у Новом Саду П 59992/18 од 04.09.2019. године, тужбени захтев тужиоца је одбијен, након спроведеног доказног поступка у складу са одређеним временским оквиром. Одлучујући о жалби тужиоца, Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 4750/19 од 16.01.2020. године, жалбу делимично усвојио и првостепену пресуду укинуо у побијаном, одбијајућем делу, захтева за исплату и делу одлуке о трошковима поступка и у том делу предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење. У периоду од 16.03.2020. године до 16.05.2020. године нису одржавана рочишта због ванредног стања у Републици Србији, па је рочиште одржано дана 29.06.2020. године. Тужени су, дана 20.01.2021. године поднели противтужбу са предлогом за одређивање привремене мере, па је Основни суд у Новом Саду, решењем П 1646/2021 од 22.02.2021. године, одбио предлог тужених за одређивање привремене мере. Првостепени суд је наредну пресуду донео дана 06.04.2021. године, тако што је усвојио тужбени захтев, а одбио противтужбени захтев и обавезао тужене да тужиоцу накнаде трошкове поступка. Против те пресуде тужени су поднели жалбу дана 26.05.2021. године. Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 1545/21 од 01.07.2021. године, предмет првостепеног суда је враћен том суду ради отклањања процесних недостатака у заступању тужених. Након достављања општег генералног пуномоћја којим су тужени овластили новог адвоката за заступање након што су претходном адвокату опозвали пуномоћје, првостепени суд је предмет доставио Апелационом суду у Новом Саду дана 09.08.2021. године. Одлука у предмету Апелационог суда у Новом Саду Гж 1545/21 донета је у седници већа одржаној 26.08.2021. године, а предмет је, из тог суда, експедован 07.09.2021. године.

Код утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, правилно је Апелациони суд у Новом Саду, анализирајући дужину трајања

првостепеног и другостепеног поступка закључио да предлагачима није повређено на суђење у разумном року.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљени суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Закон о парничном поступку, у одредби члана 10. став 1., прописује да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року.

Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“ – међународни уговори број 9/2003, 5/2005 и 7/2005, „Службени гласник РС“ – међународни уговори број 12/2010 и 10/2015), у одредби члана 6. став 1., прописује да свако током одлучивања о његовим грађанским правима или обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну јавну расправу, у разумном року, пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају се све околности предметног случаја, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законски разлози за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно да би се отклонила неизвесност, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативно, јер се процењује у сваком конкретном случају, на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступање суда, природу захтева, односно значај предмета спора за подносиоца захтева.

У конкретном случају, предмет спора је накнада материјалне штете, што значи да се не ради о предмету који је приоритетан ни по једном од критеријума хитности за одређене врсте предмета установљеним кроз праксу Европског суда за људска права. Укупно трајање поступка од шест година и два месеца, у два степена није неразумно дуг период, посебно када се има у виду општа позната чињеница проглашења ванредног стања због епидемије вируса Corona 19, дана 15.03.2020. године, које је трајало до 06.05.2020. године, а у ком периоду, у складу са одредбом члана 2. став 1. у вези са чланом 1. Уредбе о роковима у судским поступцима за време ванредног стања проглашеног 15.03.2020. године („Службени гласник РС“ бр. 38/20 – ступила је на снагу дана 20.03.2020. године), рокови за изјављивање правних лекова, правних средстава или за предузимање других процесних радњи у поступцима нису текли. Уредба је престала да важи дана 06.05.2020. године, на основу члана 2. Закона о

важењу Уредбе, коју је Влада, уз супотпис председника Републике Србије, донела за време ванредног стања и које је Народна скупштина потврдила („Службени гласник РС“ бр. 65/20).

Наводима жалбе предлагача о томе да су они обоје хронични болесници, трајно нарушеног здравља, не доводи се у сумњу правилност ожалбеног решења. У конкретном случају, предмет спора је накнада материјалне штете тужиоцу у износу од 3.750 евра са припадајућом каматом, па је јасно да предмет овог спора није од битног значаја за предлагаче који су тужени, без обзира на њихову животну доб и здравствено стање.

Предлагачи у жалби указују да је Виши суд у Новом Саду примио списе предмета П 6051/15 дана 18.02.2016. године, ради одлучивања о жалби тужиоца и да је противно одредби члана 383. став 2. Закона о парничном поступку, решење Гж 584/16 уместо у року од девет месеци, донето дана 02.10.2017. године, по протеклу годину дана и седам и по месеци. Међутим, то није од пресудног утицаја на одлучивање, имајући у виду да је рок прописан наведеном одредбом закона за одлучивање другостепеног суда о жалби, инструкциони. Мерилима за оцену трајања суђења у разумном року прописаним одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да суд при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважава све околности предмета суђења, а између осталог целокупно трајање поступка. У том смислу, целокупно трајање овог поступка не прекорачује границе поступања суда у разумном року у овој врсти предмета, што значи да право предлагача на суђење у разумном року није повређено.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 18. став 1. и 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

**Судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић